27 Arbore D. Zamfir

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI

BILL GAZON

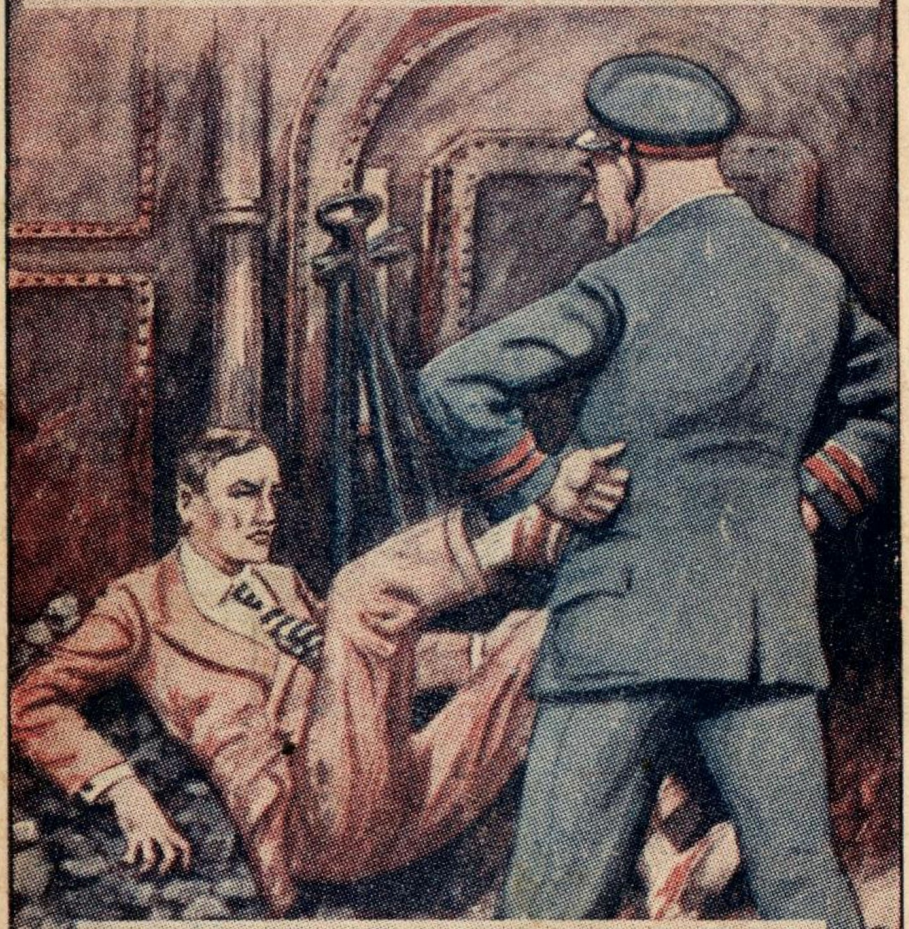

MISTERUL MORȚII DE PE VAPOR

No. 8

Lei 3.—

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

MISTERUL MORŢII DE PE VAPOR

Nr. 8

CINE ESTE BILL GAZON?

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele

mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Misterul morţii de pe vapor

Capitolul 1

O călătorie neplătită

Consulul din Tokio se uită înmărmurit la Bill Gazon. Ce aspect avea acest tânăr care, mai acum câteva zile, i se prezentase atât de vioi. Era de speriat halul în care se înfăţişa.

Costumul îi atârna în zdrenţe; era neras şi plin de vânătăi.

Consulul exclamă:

— Pentru Dumnezeu, dar ce s-a întâmplat cu dumneata?

Tânărul îi răspunse: flegmatic:

— Eh, nu-i cine ştie ce, domnule consul. Am fost jefuit şi v-as ruga să binevoiţi să-mi daţi o mână de ajutor ca să pot merge mai departe.

Şi Bill Gazon povesti cum a căzut în cursa ce i-o întinseseră Japonezii, apoi cum l-au prădat complect şi o luntre rătăcise cu el pe mare, el fiind în nesimţire. Scăpase ca prin minune de la moarte.

La auzul acestei povestiri, consulul se bătu cu mâinile peste cap.

— Desigur că o să-ţi ajut, dragă domnule Gazon. Îţi voi da nişte haine noi. Odihneşte-te câteva zile, după atâtea necazuri, şi-ţi fac eu rost, după aceea, să pleci acasă.

— O, nu, domnule consul, nu vreau să mă duc acasă, căci nu mi-am terminat încă misiunea. Doresc numai să-mi ajutaţi întru atâta ca să mă pot arăta iarăşi între oameni şi să capăt ceva de lucru. Şi, de cum găsesc vreo slujbă, vă achit cât mai repede suma.

— Ce? După atâtea câte ai păţit, tot nu renunţi să cauţi pe sora dumitale dispărută?

Crezi încă într-un succes şi vrei să te azvârli în noi pericole?

Bill zâmbi.

— Da, tocmai că acum sunt mai dornic, domnule consul, fiindcă sunt convins că voi avea succes. Un tânăr în pieptul căruia bat şapte inimi nu trebuie să se descurajeze. Dacă am venit până aici, apoi merg şi mai departe. Afară de asta, am răzbit eu şi prin alte pericole. Vă rog numai, ajutaţi-mi urgent, fiindcă pentru mine fiecare clipă e preţioasă.

Consulul clătină capul. Admirabil băiat Gazon ăsta!

În curând, acesta fu îmbrăcat cu haine noi-nouţe, putându-se iarăşi arăta printre oameni. Făcuse o baie şi, astfel înviorat, cutreiera străzile din Tokio, în căutare de lucru. Dar în anii de după război, era aproape cu neputinţă unui Alb să capete de lucru în Japonia, fiind destui şomeri băştinaşi, iar numărul

firmelor europene se răriseră. Nu era nicăieri un loc liber şi, totuşi, Bill Gazon trebuia să câştige ceva, având nevoie de noi surse spre a-şi putea continua cercetările pentru găsirea surorii sale Thea.

Într-o zi, întorcându-se abătut la hotel, după noi căutări zadarnice, se aşează în hol pe un scaun, luând ziarele împrăştiate primprejur, cu gândul că o găsi poate, prin ele, ceva ce i-ar putea fi de folos. În acelaşi timp, asculta fără voie convorbirea portarului cu un chelner. La început, nu le dete nicio atenţie, dar în curând prinse cuvinte ce-l făcură să ciulească urechile.

Iată ce auzi.

Chelnerul spunea:

— Vezi dumneata, pasagerul de la numărul 67 îmi pare cam suspect. Cu neputinţă să aflăm ce învârteşte de fapt dumnealui. E ceva necurat la mijloc. Săptămâna trecută a dus în China o fată cu părul negru, iar acum în camera de alături stă una blondă, o frumuseţe, pe legea mea, şi care e tot cu el. De fapt însă, n-o vedem niciodată, o păzeşte ca un tiran. Cu siguranţă că o duce şi pe asta în China. S-a şi urcat azi cu ea pe vaporul poştal japonez „Mitsiu”, care pleacă abia mâine dimineaţă. Ea l-a însoţit ca hipnotizată. Ciudat este că şi-a rezervat camerele de la noi. Sunt curios pe cine aduce săptămâna viitoare; pare să fie o afacere foarte rentabilă.

Bill Gazon ascultase până acum liniştit. Sări în picioare, surescitat, şi se apropie de chelner. Acesta se sperie în primul moment.

— Îmi poţi spune cum arată fata aceea?

— Îl întrebă Bill.

Chelnerul îl lămuri:

— Ştiu doar atâta că e blondă. Ori de câte ori mă chema în cameră, era de faţă şi pasagerul de la 67, şi

el dădea poruncile cuvenite. Ea şedea într-un colţ întunecos şi, când ieşea cu dânsul, purta întotdeauna un voal des. Acum două ceasuri s-au dus în port, ca să plece la Nanking, pe cât ştiu eu. Vaporul porneşte mâine dis de dimineaţă.

Bill Gazon o şterse la iuţeală, spre uimirea chelnerului, urcându-se în camera sa, spre a nu lăsa să i se vadă enervarea. Era furios pe el însuşi. Umblase atâtea zile şi, când colo, era cu putinţă ca fata cea blondă să fie sora sa Thea. Ce idiot era! Niciodată nu da atenţie la ce se petrecea în juru-i, căutând întotdeauna aiurea. Ceea ce povestise chelnerul părea să se potrivească perfect cu sora sa. Misteriosul pasager transportase săptămâna trecută o fată cu părul negru; fusese de sigur prietena Theei, iar acum îi venea ei rândul.

Ce era de făcut?

Bill Gazon se bătu cu mâna pe frunte. O, ce tâmpit!

Imputările, însă, ce şi le aducea singur nu foloseau la nimic. Trebuia să se lămurească şi aceasta cât mai curând.

Cântări eventualităţile şi-şi numără banii. Erau destui de puţini. Şi, totuşi, trebuia să vadă pe fata cea blondă, să se convingă de realitate, căci aşa-i dicta datoria ce-şi impusese.

Şi n-o putea face decât pe vapor. Cel mai nimerit lucru era să se îmbarce şi dânsul. N-avea însă bani de ajuns şi nici pe consul nu-l mai putea apuca în ziua aceea. Pe de altă parte, dimineaţa era prea târziu, căci vasul avea să se afle în largul mării. Ce era deci de făcut?

Trebuia să se urce pe bord, să facă şi el călătoria, indiferent în ce condiţii.

Nu se vedea ţipenie de om în partea aceasta Se căţără repede într'o luntre, trăgând cu îngrijire pânza deasupra. (Vezi pagina 10).

Şi, fără să mai stea mult pe gânduri, dete fuga în port, unde era ancorat vaporul poştal „Mitsiu”. Pasagerii se urcau de pe acum pe bord, vaporul urmând să ridice ancora dis de dimineaţă.

Bill Gazon strânse pumnii. Cum să se îmbarce?

Şi, cum sta şi se uita în juru-i, în căutarea unui mijloc, văzu pe un Englez bătrân, apropiindu-se de podeţ îşi făuri la repezeală un plan şi se îndreptă spre

domnul acela.

Îi zise, scoţându-şi pălăria:

— Sir, voiţi, de sigur, să vă urcaţi la bord? Să vă ajut eu.

Călătorul îi răspunse:

— *Yes?* Eşti foarte amabil. Nu prea mă ţin picioarele. Aş vrea numai să ştiu unde este servitorul meu, maimuţa aia galbenă, cu bagajul.

Bill Gazon duse pe podeţ, iar apoi pe bord, pe Englezul care-şi tot înjura servitorul. Echipajul îl lăsă să treacă, în credinţa că o fi împreună cu bătrânul. Cum fu însă dincolo de raza vizuală a echipajului, Bill Gazon se despărţi repede de Englez, alergând la babord, care venea spre largul mării, trebuind să-şi găsească la iuţeală o ascunzătoare. Singurul mijloc era să se pitească într-o barcă de salvare.

Se uită cu precautie în juru-i. Nu se vedea ţipenie de om în partea aceasta. Se căţără repede într-o luntre, trăgând cu îngrijire pânza deasupra.

Era astfel ascuns pe câteva ceasuri şi, ceea ce era principalul, pe bord. De’ ndată ce vaporul se va afla în largul mării, apoi va dibui el unde e fata misterioasă. Dacă era cu adevărat. Thea, apoi avea să se adreseze căpitanului, denunţându-l pe ticălosul care voia să vândă pe sora sa. Dar dacă necunoscuta nu era Thea? Avea să fie un scandal, în care el va juca un rol nu tocmai plăcut. Dar acum la o parte cu aceste gânduri inutile! Ascunzătoarea ce-şi alesese nu prea era confortabilă. Cam albastru! Era condamnat de acum să postească.

Nu-şi făcu însă nicio grijă din cauza aceasta, fiind vesel că a ajuns pe bord. Restul o vedea el. Ridică cu băgare de seamă pânza. Tot nu se vedea nimeni pe bord. Putea deci risca să fumeze o ţigară.

Se făcea tot mai întuneric. Călătorii se aranjau prin cabine. În curând răsună sirena vaporului: semnal ca toţi străinii să se depărteze de pe bord. Bill Gazon căută să se aşeze cât mai bine, în dorinţa de a dormi puţin, căci cine ştie când s-ar mai oferi prilejul! Dar, vai, ce tare era lemnul! Traversele îl supărau îngrozitor şi trecu mult până să poată adormi.

În cele din urmă însă, de oboseală, somnul tot îl fură.

Când se trezi a doua zi, se izbi cu capul de o bancă, îşi frecă partea dureroasă şi-şi aminti unde e. După legănatul regulat al vaporului, îşi dete seamă că e pe drum. Foarte bine! De acum nu-l mai puteau trimite pe uscat. Îşi masă oasele înţepenite, atât pe cât îi era cu putinţă în luntrea cea îngustă, şi ascultă concertul stomacului său. Îi era foame. Cu precauţie, ca să nu mişte barca, se scotoci prin buzunare, doar o da de ceva alimente. Nu găsi decât o bucată de mastic.

Era însă bucuros de ascunzătoarea ce dibuise, crezându-se acolo la adăpost. Totuşi, avea să se convingă că s-a înşelat. La amiazi, răsună pe punte strigătul de alarmă: „Om peste bord!”. În căldura toropitoare a cazanului, infernul vapoarelor

— Un fochist înnebunise, se suise în goană pe punte şi se aruncase în mare. Echipajul se repezi imediat la bărcile de salvare.

Pânza ce acoperea pe Bill Gazon fu dată la o parte. Fără să bănuiască nimic, un marinar dete peste el, se sperie, îi trase o înjurătură şi, ridicându-l furios pe sus, îl zvârli din luntre. Bill Gazon căzu pe punte tocmai la picioarele căpitanului, care venea fuga.

Toate se petrecuseră aşa de repede, că nici nu-şi dete bine seama ce s-a întâmplat de fapt. Căpitanul îl apucă de umeri şi-l zgâlţâi.

— Cum de venişi pe bord, omule?

Bill Gazon se uită în tăcere la ofiţer. Ce să-i spună? Orice i-ar fi povestit, tot n-ar fi fost crezut. Tăcu deci.

Ofiţerul îl bruftui:

— Mizerabile pământean! Ocnaşule! Paiaţă! Cară-te de pe bord, că de nu, te cotonogesc!

— Nu pot, domnule. Nu e nicio duşumea pe apă.

Roşu de mânie, căpitanul se silea să prindă aer. Târî apoi pe Bill Gazon, care nu se apăra, spre balustradă. Bărcile de salvare se înapoiară. Pescuirea celui înecat nu dăduse niciun rezultat. Îl sfâşiaseră rechinii.

În marea aceasta e o raritate să scape vreun om care a căzut peste bord. Căpitanul scrâşni din dinţi,

— *Damned*, iarăşi un fochist mai puţin!

Şi ţinea încă strâns pe Bill Gazon. Deodată însă, trimise după şeful maşinist.

Acesta veni.

Căpitanul îi predă pe hoinarul prins, cu menţiunea precisă:

— Uite, Tom, ai aici un nou fochist. Pasager clandestin.

Şeful maşinist, un tip de găligan, rânji. Luă în primire pe Bill Gazon, examinându-i partea de sus a braţului. Apoi îl trase în interiorul vaporului. Bill Gazon îl lăsă în voie. Tot dorea el să muncească şi principalul era că rămânea pe vapor. Numai astfel putea reuşi să cunoască pe necunoscută. Afară de aceasta, spera că va căpăta şi de mâncare. Maţele îi chiorăiau îngrozitor şi, cât era el de rezistent, tot se temea că, în cele din urmă, melodia lor turburătoare avea să-i zăpăcească minţile, împingându-l la un act de exasperare, ceea ce n-ar fi voit de fel. Şeful maşinist se opri în sala cazanelor, se înfipse în faţa lui Bill Gazon, ridică pumnul şi, până ce acesta să-şi ia măsurile cuvenite,

se şi pomeni trântit pe un morman de cărbuni şi înghioldit cu câţiva pumni.

— Aşa! Manechin umblăreţ, păpuşă din vitrină, te învăţ eu acum! Să munceşti pe bilet!

Fu însă prea mult pentru Bill Gazon. Cu toate că-l dureau oasele, se sculă cu îndemânare şi aplică o lovitură bine ţintită în bărbia şefului maşinist. Acesta se împletici şi căzu pe podea.

Se ridică, înjurând, gata să tabere pe Bill Gazon. Acesta însă aşteptase atacul, aşa că se aplecă şi boxă stomacul şefului maşinist, Tom, care, până să-şi vie în fire, primi un al doilea uppercut sub bărbie, care-l trânti definitiv pe podea, unde rămase lat.

Din supărat ce era, scoase un strigăt de admiraţie.

— *Damned,* mă *boy,* tu ştii să boxezi. Am crezut că mi-eşti o poză tăiată dintr-un jurnal de mode. De... de muncit însă tot trebuie să munceşti. Căpitanul nu ştie de glumă.

Şi, astfel, Bill Gazon deveni fochist, o meserie nu tocmai plăcută, după cum trebui să constate în curând. Soarele ardea neîndurător. Iar din cazan ţâşnea o dogoare infernală.

Capitolul 2
Crimă pe bord

Sudoarea curgea în valuri de pe fruntea lui Bill Gazon, lipind praful de cărbune de porii pielei. El se tot aştepta să i se frângă din moment în moment şira spinării. Strângea însă din dinţi şi rezista. Cu o sforţare a întregii sale energii, arunca neobosit cărbuni în gâtlejul arzător, care nu se sătura niciodată. Era într-adevăr un infern aici jos.

Ceas cu ceas se scurgea. Bill Gazon nici nu le număra. La ce nevoie? Când, în sfârşit, venea schimbul, se vâra sub duş, se curăţa şi se îndrepta, clătinându-se, spre aripa ce servea personalului, unde se trântea în cabina sa, incapabil să se mai mişte sau să conceapă un gând limpede. Trăgea tabac, ca şi ceilalţi camarazi de suferinţă, până somnul îi închidea ochii. Se simţea el însuşi maşină, ca şi cum căldura teribilă i-ar fi uscat creierii.

Şi, astfel, trecură prima şi a doua zi. Bill Gazon se forţă să se reculeagă. Nu se putea să meargă tot aşa, la infinit, ci trebuia să-şi îndeplinească misiunea. Nu cunoştea încă fata. În curând vaporul avea să ajungă la portul de destinaţie, fata ar dispărea împreună cu răpitorul ei în furnicarul oraşului şi el rămânea cu buzele umflate; riscase zadarnic această călătorie. Era nevoit să purceadă la acţiune.

Cum se află din nou sub duş, la venirea schimbului, se curăţă, de astădată, mai radical ca de obicei. După ce-şi împrospătă puţin forţele, se urcă pe scara îngustă spre punte.

La proră se afla un mic spaţiu rezervat personalului. Îşi umplu plămânii cu aer proaspăt marin. Era o binefacere pentru dânsul.

Cu o sforţare a întregii sale energii, arunca neobosit cărbuni în gâtlejul arzător, care nu se sătura niciodată. (Vezi pagina 17),

De la locul său, putea îmbrăţişa cu privirea întreaga punte. Odihnindu-se pe nişte „chaise-longue”-uri confortabile, pasagerii contemplau jocul valurilor. Habar nu aveau de infernul din sala cazanelor.

Bill Gazon îşi lunecă privirea de la un pasager la altul. Fata cea blondă nu era pe punte. Torturatorul ei o ţinea de sigur ascunsă în cabină. Întreaga afacere devenea din ce în ce mai misterioasă. Cine erau cele două persoane şi ce legătură era între ele?

Răsunară acorduri de muzică. Pasagerii se duseră în salon. Începea dansul. Bill Gazon străbătu cu băgare de seamă puntea, ţinând să se convingă încă în ziua aceasta de starea de fapt, cu orice preţ. Se furişă uşurel în jos, pe scară, trecând pe lângă salon, din care veneau sunete de orchestră şi bâzăială de voci. În sfârşit, se văzu pe culoarul pe care se aflau cabinele de clasa întâi.

Încruntă fruntea. Venise până aci, dar ce cabine ocupau cei pe care îi căuta? Se furişă ca un hoţ pe lângă uşi, neputând însă să se uite pe nicăieri înăuntru, nimic netrădându-i că s-ar afla sau nu cineva prin cabine. În capătul culoarului se opri, nedumerit, neştiind ce să facă.

Deodată, se hotărî să recurgă la extrem.

Se strecură iarăşi dea lungul culoarului, apăsând cu băgare de seamă clanţele, deschizând uşile şi uitându-se în cabine. Erau goale: semn că cei care le ocupau se aflau în salon.

Cum însă deschidea din nou o uşă, auzi paşi pe scară. Venea cineva. Înfricoşat, se refugie repede în cabină, încuiând-o pe dinăuntru, şi trase cu urechea. Inima-i bătea năvalnic. Paşii trecură înainte. El însă tot nu îndrăzni să se mişte. Erau clipe de extremă încordare. Abia după un timp îndelungat, se încumetă să-şi rotească ochii prin cabină. Tresări.

În pat dormea un bărbat.

În primul moment, se gândi la fugă. Dar cel culcat nu făcu nicio mişcare. Bill Gazon se apropie curios.

Omul era complect îmbrăcat. Faţa-i avea un aspect de ciudată învineţire. Bill Gazon îl examină mai amănunţit şi se împletici înapoi, cu o exclamare de groază.

La gâtul omului se aflau semne de strangulare.

Era mort.

Bill Gazon nu ştia ce-i aceea frică; acum însă, în spaima-i, picioarele-i se muiară şi trebui să se ţină de o mobilă, ca să nu cadă.

Îşi reveni însă repede. Se impunea neapărat să iasă nevăzut, aşa cum intrase. Nimeni nu trebuia să-l zărească lângă cadavru, fiindcă, altfel, o gravă bănuială s-ar abate asupră-i.

Dar, până să ajungă la uşă, aceasta se deschise şi intră un steward (sofragiu). El se uită mirat la Bill Gazon şi apoi la pat. Cu facultatea de a percepe imediat situaţiile, de care-s înzestraţi oamenii care au cutreierat toate colţurile lumii, în mintea-i se sălăşlui pe dată o anumită convingere.

Lui Bill Gazon îi zvâcneau tâmplele, iar în urechi îi vâjâia. Îi era cu neputinţă să-şi limpezească gândurile. Murmură mecaniceşte:

— N-am fost eu.

Fu un fleac, pentru steward, în clipele acestea de teroare, să-l înşface pe Bill Gazon şi să-l lege.

Apoi, încuie repede uşa pe dinafară şi dete fuga la căpitan.

Acesta veni aprins şi pălmul, furios, pe Bill Gazon.

— Câine, de asta, vasăzică, te-ai îmbarcat prin fraudă!

După aceea, îl lăsă deocamdată, poruncind să fie chemat medicul vaporului. Examinarea fu scurtă. Omul era mort.

Căpitanul interzise personalului să facă gălăgie, ca

să nu se alarmeze inutil pasagerii.

Porunci:

— Steward, cheamă pe tovarăşa de călătorie a domnului, ca s-o punem în cunoştinţă.

Bill Gazon ciuli urechea. Mortul era, deci, cel care răpise pe fata misterioasă? O va vedea dar acum.

Dar în ce condiţii? Îşi pironi ochii, nerăbdător, pe uşă.

Steward-ul introduse pe pasagera blondă. Bill Gazon scoase o exclamare de uimire.

Fata, care intrase mută şi nepăsătoare, nu era sora sa.

Era iar pe o cale greşită. Zadarnic se expusese atâta. Zadarnic totul!

La vederea mortului, pasagera se opri o clipă, ca năucită.

Apoi însă, îşi reveni la viaţă. Un fior o scutură. Începu să tremure şi căută un sprijin.

Căpitanul sări la ea şi o duse către un scaun.

— Vă rog, reculegeţi-vă! Însoţitorul dumneavoastră a căzut, din nefericire, victimă a unei crime odioase. Noi însă am şi prins pe autor, pe care, de îndată ce vom ajunge pe uscat, îl vom preda justiţiei.

Fata îl privi incredulă.

— Aţi şi prins pe autor? întrebă ea.

— *Yes,* uite-l! A fost găsit chiar la faţa locului şi nu va scăpa de pedeapsa ce i se cuvine.

Fata însă nu se uită la Bill Gazon, care stătea într-un colţ, legat şi ţinut de marinari, ca şi cum s-ar fi temut să n-o înfricoşeze vederea lui. Închise ochii şi arătă, cu o mână tremurândă, pe mort.

— Şi a murit cu adevărat?

— Din nefericire. Doctorul tocmai a constatat-o. Aveţi oarecare dorinţe deosebite, pe care să vi le

împlinim?

Fata clătină capul şi ieşi, tot neîndrăznind să privească pe Bill Gazon.

Căpitanul se repezi la acesta şi ridică o mână, gata să-l pleznească.

Se stăpâni însă, în prezenţa atâtor subalterni.

— Ocnaşule, port eu de grijă să te spânzure. Azvârliţi-l în magazia cu lanţuri! Mâine sosim la Nanking şi-l ia poliţia în primire.

Bill Gazon se lăsă târât de marinari pe culoar, fără să bage de seamă, în apatia sa, unde era dus. Mateloţii se opriră în dreptul magaziei unde se păstrau lanţurile de rezervă, o deschiseră şi-l împinseră înăuntru, tot înjurându-l.

El se prăvăli pe lanţuri. Marinarii încuiară cu grijă uşa.

Bill Gazon nu făcea nicio mişcare. Sângele i se suise la cap şi bătăile pulsului îi se iuţiseră. Pierdut!

Se expusese zadarnic! Învinuit de o crimă pe care n-o comisese!

O, Dumnezeule, numai gândindu-se şi se înfiora! Dar la o parte orice gând, căci toate nu făceau decât să-i producă durerii

Capitolul 3
Panică

Bill Gazon se trezi din buimăcire. Vaporul se legăna acum lin, continuându-şi nestingherit drumul, ca şi cum nu s-ar fi desfăşurat pe el primul act al unei tragedii de eroare umană.

În magazia cu lanţuri era întuneric. Lumina lunii se revărsa slab pe ocheţul de geam.

Din aripa personalului care nu era departe, răzbătea până aici ecou de glasuri care cântau, acompaniate de o armonică.

— *Home sweet home, sweet home...*

Într-un acces de disperare, Bill Gazon lovi în lanţuri cu mâinile legate. Cântau de ţara lor. Iar el? El, de sigur, n-o va revedea niciodată.

Vaporul „Mitsiu” avea să sosească peste douăzeci şi

patru de ore în Nanking. Căpitanul îl va preda poliţiei, va fi adus la bara justiţiei şi…

Bill Gazon se ridică în capul oaselor, frământ de gânduri.

Asupra sa plana bănuiala unei crime şi toate aparenţele grăiau împotriva lui. Se urcase pe bord ca pasager clandestin şi fusese surprins lângă mort.

Judecătorii nu vor crede că el nu căuta decât pe sora sa Thea.

Mâinile-i erau curate, dar cum să-şi dovedească nevinovăţia? Cine era adevăratul asasin? Numai dacă acesta ar fi găsit, ar putea fi el pus în libertate. Dar cum să ajungă aici? Nu era oare ceva irealizabil?

Fiori reci îi trecură prin şira spinării. Îşi afundă privirea în beznă, ca şi cum ea i-ar fi putut da un răspuns la întrebările sale. Retrăi aievea cele întâmplate. În frica de a nu fi zărit, intrase în cabină şi acolo văzuse pe mort. Până însă să iasă, venise steward-ul, îl legase şi chemase pe căpitan.

După aceea, intrase călătoarea pe care ţinea s-o cunoască şi care-i era străină.

Şi după aceea? Ea nici nu se uitase la dânsul, când căpitanul îi arătase pe presupusul asasin. Şi, când cugeta la purtarea acelei femei blonde, apoi…

De bună seamă, ea cunoştea pe adevăratul ucigaş. Poate chiar că-l ascundea.

Indiferent! Chestia era că trebuia să vorbească cu femeia aceea, silind-o să spună adevărul şi astfel el să-şi dovedească nevinovăţia.

Deodată-i se întrerupse şirul gândurilor.

Sirena chemă pe bord pe marinarii cari se aflau în repaus. Nu era ceva în regulă.

N-avea să rămână mult timp nedumerit asupra cauzei. Vaporul se sălta ca o coajă de nucă, lăsându-se

pe o rână, când la babord, când la tribord.

Furtuna izbucnise fără niciun semn prevestitor şi nu putea fi decât un taifun. Uraganul acesta răscoleşte adesea marea japoneză şi venise aşa, subit, fără să-l fi anunţat anumite manifestaţiuni anterioare. Taifunul bântuie pe o întindere restrânsă, dar cu o forţă cu atât mai sinistră, şi vai de vaporul care nu se abate destul de repede din sfera sa!

Bill Gazon auzea vuietul furtunii şi ţipetele de groază ale pasagerilor.

Îşi dete imediat seama de pericolul ce-l ameninţa. Dacă vaporul ar suferi cumva vreun naufragiu, apoi dânsul avea să se înece în carceră.

Se sculă, se poticni şi se rostogoli peste lanţuri spre uşă. Smuci de legături cu forţa disperării. În cele din urmă, reuşi să-şi libereze mâinile şi se opinti în uşă; îi fu însă cu neputinţă s-o sfarme.

Din cauza clătinatului prea puternic al vaporului nu se putea propti de nimic şi, afară de aceasta, lanţurile, care se rostogoliseră şi ele, îl tot loveau la picioare.

Se gândi că magazia aceasta trebuie să fi având şi oarecare unelte. Se sili deci să ajungă peste lanţuri într-un colţ unde i se păruse că a văzut o ladă.

Nu se înşelase: lada conţinea diferite unelte.

Fără să stea mult să aleagă, puse mâna pe o secure şi încercă iar să se lase spre uşă. Ajunse acolo, după mari sforţări şi cu picioarele jupuite.

Şi acum trebuia să încerce s-o spargă. Cumplită muncă!

Nu se sinchisea de pericol. Chestiunea era să se libereze cu orice preţ. După trudă nespusă, uşa sări în sfârşit din balamale.

Era liber.

Dete buzna afară, căutând să se sprijine de pereţi.

Pe culoaruri, pasagerii alergau, turburaţi, de colo până colo.

Copiii plângeau şi ţipau, femeile se boceau, bărbaţii blestemau. Nimănui însă nu-i trecu prin gând să reţină pe Bill Gazon, fiecare fiind îngrijorat de viaţa sa proprie.

El îşi croia loc prin vălmăşagul de oameni.

Unde era femeia care, singura, putea dovedi nevinovăţia lui?

Deodată o zări. Tremurând din tot corpul, se rezema de perete, într-un colţ, uitându-se disperată la mulţimea care vocifera.

Îşi brăzdă drum spre dânsa. La vederea lui, ea dete un ţipăt, închise ochii şi întinse mâinile ca spre a se apăra. Nimeni însă nu-i auzi ţipătul. Cine să se intereseze în momentul acesta de altul?

Bill Gazon o apucă de braţ şi-şi lipi gura de urechea ei.

— Spune-mi imediat pe adevăratul autor ca să-mi pot dovedi nevinovăţia! Îl cunoşti! Sau vrei să-ţi încarci conştiinţa cu moartea unui nevinovat?

Femeia ridică ochii şi-l privi îngrozită. Buzele-i se mişcară, dar niciun sunet nu ieşi de pe ele. Dinţii-i clănţăneau.

— Vorbeşte repede! Poate va trebui să murim în curând cu toţii. Spune-mi cine e autorul până nu e prea târziu.

Femeia aproape să se prăbuşească, dar Bill Gazon o prinse, o ţinu zdravăn şi o zgudui.

N-o muri cumva, de spaimă, până a nu-i fi spus pe autor? Până a nu-şi fi dovedit el nevinovăţia? O furie arzătoare îl cuprinse.

Deodată răsună de pe punte un strigăt asurzitor, făcând să se cutremure mulţimea înfricoşată.

Se rupsese cârma.

Cea mai mare nenorocire ce se poate întâmpla unui vapor lovise pe „Mitsiu”. Nu mai asculta de voinţa conducătorului, ci devenise o jucărie a ciclonului. Vai lui dacă s-ar izbi acum de un lanţ de stânci! Toţi oamenii de pe bord ar fi fost pierduţi. Pe furtuna aceasta nu mai exista scăpare.

Ce folos că radio-telegrafistul sta la postul său, într-o eroică îndeplinire a datoriei, telegrafiind în toate părţile semnul de a- larmă S. O. S.?

Care vapor s-ar fi încumetat să se apropie, pe vremea aceasta, de „Mitsiu”, fără a se primejdui el singur? Iar ca să cobori bărcile pe apă, nici că era de gândit.

O mare panică izbucnise printre pasageri.

Ţipând, plângând, bocindu-se, blestemând, toţi alergau spre scara ce ducea la punte, fiecare voind să fie cel dintâi sus, în speranţa unei salvări.

Se luptau pentru viaţa lor, în zbucium sălbatic.

Nimeni nu ţinea seamă de celălalt şi cei care până mai adineaori fuseseră buni prieteni se luptau cu îndârjire pentru o treaptă. Bill Gazon susţinea încă pe femeia cea blondă, uitându-se la furnicarul de pe scară.

Bill Gazon alergă la balustradă şi se uită la talazurile în fierbere. Orice încercare de salvare ar fi fost deadreptul o nebunie. **(Vezi pagina 37).**

Luă în braţe pe femeia leşinată şi alergă, cu povara aceasta, spre scară. Şi iată că veniră marinarii cu felinare, încercând să liniştească pe pasageri. Nu izbutiră. În frica lor, oamenii erau surzi la orice îndemn. Dacă s-ar stinge acum lumina, nenorocirea era complectă. Nu se gândi bine Bill Gazon la eventualitatea aceasta şi lumina electrică se şi stinse.

Ţipete de spaimă răsunară pe tot întinsul vaporului. Acum nu mai trebuia nici el să rămână aici jos.

Din fericire, becurile electrice se aprinseră din nou în curând. Bill Gazon ajunsese cu trudă pe punte, cu sarcina sa. Pasagerii năvăleau la bărci. Fură însă împinşi înapoi de ofiţeri şi personal. Câţiva încercând însă să rupă lanţurile, ofiţerii scoaseră revolverele, tot sfătuind pe oameni să se potolească.

În gălăgia aceea infernală, mai mult zbierau decât vorbeau.

— *Ladies* şi *gentlemens*, înapoiaţi-vă în cabinele dumneavoastră sau duceţi-vă în salon. Nu este niciun pericol. Ciclonul se va domoli în curând. Nu se poate să coborâţi în bărcile de salvare, căci nu vor rezista uraganului. Fiţi cuminţi şi retrăgeţi-vă.

Pasagerii nu se mai îmbulziră la bărci, dându-şi seamă de inutilitatea acţiunii lor; rămaseră însă pe punte, în ochii rânjind de frica de moarte.

Furtuna răcori fruntea înfierbântată a femeii blonde. Ea se trezi din leşin, zări pe Bill Gazon şi începu să plângă ca un copil.

— Spune-mi odată numele autorului! stărui el.

— Eu... eu... sunt acela.

Speriat de acest răspuns neaşteptat, Bill Gazon cât p’aci să scape din braţe femeia. O ridică şi o târî spre puntea de comandă. Cum îl văzu, căpitanul scoase revolverul şi-l ochi; dar, cu un gest repede, Bill îi trânti arma din mână.

— Vă aduc asasinul, ca să-mi dovedesc nevinovăţia.

Căpitanul se uită ţintă la el. Nedumerit. Apoi se întoarse către femeie:

— Ce ai a-mi spune?

— L-am sugrumat cu mâna mea. M-a răpit de la părinţi şi mă chinuia. Aseară însă, fiind beat, n-a mai

avut nicio putere asupra mea şi atunci... l-am sugrumat. Eu!

Femeia îşi strigă vinovăţia către furtună, care parcă devenise o acuzatoare a celui mort. Se uită în juru-i cu o privire ce ardea ca în friguri şi, până ce Bill Gazon sau căpitanul s-o poată opri, se repezi la balustradă, ca gonită din urmă, şi sări în mare.

Bill Gazon deschise gura şi uită s-o închidă.

— Om peste bord! răcni căpitanul.

Dar la ce folosea acest strigăt de alarmă?

Furtuna îl acoperi.

Bill Gazon alergă la balustradă şi se uită la talazurile mării în fierbere. Orice încercare de salvare ar fi fost dea dreptul o nebunie.

Se terminase.

Murmură o rugăciune ce-l învăţase cândva mama sa. O milă adâncă îl cuprinse pentru femeia care-şi ispăşise fapta.

Şi, pe cât de subit se ivise taifunul, tot aşa de subit dispăru. E adevărat că valurile se înălţau încă şi vaporul se clătina straşnic, dar toţi oamenii respirară. Pasagerii reintrară în cabine. Medicul vaporului avu mult de lucru. În înghesuiala de pe scară, mulţi fuseseră răniţi.

Lui Bill Gazon însă nu-i era somn, aşa că rămase pe punte. Gândurile-i pluteau în depărtare.

Îi era dor de soră-sa. Tot n-o găsise.

O geană de lumină tivea răsăritul. Venea o zi nouă. Echipajul improvizase o cârmă şi, după o luptă grea, vaporul se îndrepta spre destinaţie.

Căpitanul se apropiă de Bill Gazon şi-i întinse mâna.

— *Damned,* afacerea te-ar fi putut costa capul. Ai avut noroc. Păcat de biata femeie!

Cum acostăm, să faci bine s-o ştergi repede. Mă rog,

eu nu te-am văzut.

— E în regulă!

Iar căpitanul îi ură jovial:

— *Fare well.* Cu bine şi bagă de seamă să-ţi păzeşti oasele!

Editura „Adevĕrul” s. a. Bucureşti